

щици! Гръмъ да вж убие.—Тъзи ли сж ваши-тъ про-
кльты извѣстїя?!—

Аспида.—Азъ намѣрихъ двѣ новы жертвы: една-та е една
прѣгжрбушена баба, коя-то иска още свѣтъ да свѣту-
ва; а пакъ друга-та е една глупава и млада, нѣ гроз-
на жена, коя-то иска да ѝ харесватъ сички-тъ хора.

Злоба.—Нека, нека доджъ.—Трѣба и съ тѣхъ да ся благо-
даримъ—доволно е да мж слушжъ.—

Ксантипа.—И азъ сподучихъ да припечелж единъ мжжъ за
насъ.—Той бѣше добъръ търговецъ. Той незнающе какъ
во ще ся рѣче кафене или кѣрчмж, нѣ мое-то искус-
ство го направи да замржква и осъмва въ кѣрчмы-тъ.

Злоба. [радостно] Има ли женж?—има ли дѣца?!

Ксантипа. Има женж като триндафилъ и дѣца като ангели.

Злоба.—[Съ крайнж радость] Браво, bravo Ксантипо!—Ты си
достойна за твое-то име.—Иди доведи тогези челѣка.

Ксантипа.—Ахъ Богыне!—Кога-то чюхъ гласъ-тъ ви че мж вы-
кате, той бѣше ся толкози странно напилъ, щото не-
можеше да стое на краката си!—

Злоба.—Нѣма зараръ, любезна Ксантипо.—Ты нежяли нары,—
нѣ не му давай време да припечели нѣщо за въ кжжж-
тж си.—Тогези и жена-та му отъ нуждж ще стане нашня;
а пакъ като стане тя нашня, тогези и дѣца-та ѝ ще бж-
джъ нашня.

Ксантипа.—Добръ говоришь, Богыне, нѣ ты забравяшь на тѣзи
проклѣты-тъ милостивы дружества.

Злоба.—Ахъ Ксантипо! Не сж дружества-та, кои-то мж пла-
шжъ, нѣ плаши мя моя-та проклѣта противница, До-
бродѣтель-та, коя-то намѣрва пристжнъ въ сѣко Бъл-
гарско сърдце! (подпира челото си и мысли)

Аспида.—Богыне! Опѣзи двѣ жены чякатъ отъ вѣнь—желають
да вж виджъ за да имъ помогните.—О! помогнете имъ,
Богыне, тѣ щжъ ви бжджъ вѣрны привърженници.—

Злоба.—(сѣзема ся) Доведи гы, Аспидо, нѣ едикъ по едикъ.

Аспида.—(покланя ся и издѣзва).